

ningernes Dieme i Almindelighed, som Tilfældet nu har været; men ligesaa lidt som Udvalget dengang maa antages at have villet modsætte sig en saadan Udgift, ligesaa lidt vil man nu gjøre det.

— Med Hensyn til Søtransporterne til Beiren findes der nogle Bemærkninger i Betænkningen, som gaa ud paa at anbefale, at man skal indskrænke disse Transporter noget, og da navnlig undgaa at anvende Søtransport fra Hven og Fredericia. Det synes at være det Naturlige at benytte Landforbindelserne derfra og i det Hele at benytte Jernbanerne i saa stor Udstrækning, som det maa anses for at være hensigtsmæssigt, for at Døvelsmarscherne kunne faae den tilstrækkelige Længde. Man har ogsaa henledet Opmærksomheden paa dette Punkt af Hensyn til, at man maa se fra Marinens Side i de senere Aar har været nødt til at anvende Transportmidler, som ingenlunde kunne antages at have været forsvarelige. Den Erfaring, man i den Senfæende har gjort i afsvigte Sommer, viser jo nok, at det ikke er forsvareligt at anvende saa svage Transportmidler, som sket er, og at anvende Kanonbaade som Slæbere, hvis Styrke ikke er større, end at de i ondt Veir have vanskeligt ved at klare sig selv, saaledes at de endnu langt mindre kunne klare Transportbaadene. Dette vil imidlertid kunne undgaaes i højere Grad end nu, naar Søtransporten overhovedet indskrænkes noget. Jeg antager heller ikke, at Marineministeren kan have Noget derimod at erindre, idet Marinens Budget derved vil blive lettet for nogle af Udgifterne i den Anledning.

— Der er søgt en Efterbevilling af 32,000 Rbd. til Dækning af et Regnskabsunderskud, der er fremkommet ved Udgifter til Anskaffelser af Beklædningsgjenstande til de Vernepligtige af Flaaden. Der findes i Anmærkningerne til Tillægsbevillingslovsforlaget en udførlig Fremstilling deraf, hvortil jeg her skal henvise. Det fremgaar imidlertid af disse Oplysninger, at det Underskud, der i Aarenes Løb er fremkommet, navnlig har vist sig for Finantsaaret 1873—74, og man vilde derfor have fundet det rigtigt, at man havde søgt den Efterbevilling, som disse Udgifter i det paagældende Finantsaar havde gjort nødvendige, enten paa Tillægsbevillingen for 1873—74 eller i alt Fald paa Finantsloven for 1874—75, altsaa for indeværende Finantsaar. Den her begjærede Bevilling synes saaledes at være kommen noget for sent og altsaa at være et Vidnesbyrd om Mangel paa Forudseenhed.

— Under Post 36 er Spørgsmaalet om Røefutterfabriksdriften lidt udførlig omtalt, og jeg skal derfor henvise dertil.

— Under Nr. 38 i Betænkningen er der meddelt en længere Skrivelse fra Indenrigsministeren, der giver en Fremstilling af de Arbejder, som i indeværende Finantsaar ere foretagne eller foretages for at beskytte Gønen om Ahyborøntanal, hvortil der var givet Bevilling paa Finantsloven, men med et meget mindre Beløb.

Der var nemlig da bevilget 14,000 Rbd., og der eftersøges nu 14,500 Rbd. Det var Finantsudvalget klart ifjor, at den Sum, der dengang blev bevilget, ikke kunde antages for at være aldeles bestemt eller endelig, og at man maatte vente, at der under Arbejdernes Udvikling kunde fremkomme Forhold, som gjorde yderligere Foretagender ønskelige og tilraadelige; men man har dog ikke kunnet indrømme, at Summen kan betegnes som kalkulatorisk, saaledes som Indenrigsministeren udtrykker sig, idet Begrebet "kalkulatorisk" jo betyder noget ganske Andet i Finantslovsproget; derom kan der ikke godt være delte Meninger. Man har imidlertid ikke haft Noget at indvende imod den Bevilling, her er søgt, og erede Medlemmer ville i den meddelte Skrivelse se en udførlig Forklaring af, hvortil de ere anvendte. Jeg har nu kun tilbage at omtale Slynøve Savneanlæg, som er det sidste Punkt, der berøres i Betænkningen. Dette Savneanlæg har haft en noget underlig Udvikling, og det synes ikke, at Alle, som skulde medvirke til dette Arbejde, have gjort det med samme Interesse og Velvillie. Det er ikke første Gang, at der fremkommer Begjæring om Efterbevilling til dette Anlægs Udførelse. En saadan fremkom allerede ifjor, og skjøndt den fremtraadte med en temmelig betydelig Overskridelse af den givne Bevilling, vilde Udvalget ikke modsætte sig den; men man udtalte dog, at man dermed maatte anse denne Sag for at være afsluttet. Det maa derfor undre Noget, at Ministeriet neppe en Maaned efter har approberet yderligere Udgifter i samme Anledning, og det efter Begjæring, som det synes, af en af Parterne i Sagen, nemlig Viborg Amtsråd, som paa ingen Maade har været blandt dem, der under Sagens Gang have vist den største Interesse for dens Fremme. Spørgsmaalet dreier sig imidlertid ikke om noget stort Beløb, og da man engang ved Lov er gaaet ind paa at paabegynde dette Arbejde uden at fastslaa en endelig bestemt Sum — en saadan fandtes nemlig ikke optagen i Loven, men var kun optagen i Motiverne — har man ikke fundet tilstrækkelig Grund til nu her at modsætte sig Begjæringen, hvorimod man naturligvis gjentager, at nu maa dog den endelige Afgjørelse finde Sted.

Jagerslev: Jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger i Anledning af Forslaget til § 8 om Indstilling til Bevilling af de Udgifter, der ere afholdte til et overordentligt Gesandtskab til Kina og Japan. Jeg er ganske vist enig med Udvalget i, at Bevillingen bør gives, men naar jeg tillader mig at tage Ordet, er det, fordi jeg gjerne vil gjøre nogle Bemærkninger i Anledning af den Begrundelse, der i Betænkningen findes for dette Forslag, fordi der findes Ting i Begrundelsen, i hvilke jeg ikke er enig, og som jeg tror der kunde være nogen Anledning til at modtage. Naar det saaledes hedder, at man ikke kan finde